

[Ministeren for offentlige arbejder.]

vede på. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Sørensen i, at der i og for sig ikke siges andet, end at udvalget skal tage spørgsmålet op til undersøgelse. Der kan ikke ligge det i forslaget, at udvalget har pligt til at finde frem til en anden ordning end den, der gælder i dag. Det må være udvalgets sag at se på disse ting og så komme med sin egen indstilling.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Paabøl, at jeg virkelig er meget interesseret i at få at vide, om det er det ærede medlems personlige opfattelse, at vejfondstilskuddet skal sættes ned fra 85 pct. til, jeg ved ikke, om det skal være 60 eller 50 pct., eller om det er partiet venstres stilling. Det er jeg meget interesseret i, for forholdet er det, at det ikke mindst er ude fra amtsrådene, vi får de mange henvendelser om vejfondstils-kud, og det er ofte sådan, at disse gerne så, at vi gav noget mere end de 85 pct., hvilket der er adgang til i den nugældende lov i særlige tilfælde. Jeg er altså meget interesseret i at få at vide, om det er partiet venstres stilling, at vejfondstils-kuddet skal sættes ned under de 85 pct.; jeg synes, det har en vis interesse af hensyn til de kommende forhandlinger i det folketings-udvalg, der behandler vejlovene.

Rager: Det gør mig ondt, at de ærede medlemmer hr. Heising og hr. Poul Sørensen ved deres bemærkninger gør det nødvendigt for mig endnu en gang at komme tilbage til det, som det ærede medlem hr. Poul Claussen påstår at have hørt 50 gange; men jeg bliver desværre nødt til det.

Det er blevet meget indviklet efterhånden, for det ærede medlem hr. Tholstrup påstod før at vide, at der aldrig var vedtaget noget i den tid, hr. Sandau sad i borgerrepræsentationen. Jeg beder om, at man gør sig klart, at hr. Sandau gik ud ved udgangen af marts 1954. Inden den tid — sagde det ærede medlem hr. Tholstrup — var der ikke sket nogen vedtagelse.

Det ærede medlem hr. Heising siger, at der skete skam ingen vedtagelse den 23. februar 1956; da var sagen vedtaget. Må jeg gøre opmærksom på, at mellem de to datoer holdtes intet møde. Det må altså være spøgelse, der har vedtaget noget, hvis både det ærede medlem hr. Tholstrup

og det ærede medlem hr. Heising har ret. Men der er ingen af dem, der har ret. Det ærede medlem hr. Tholstrup bliver nødt til at affinde sig med, at hr. Sandau var med til den indstilling, der blev vedtaget den 18. februar 1954. Heri foreslog udvalget, at boulevarden gennemførtes i fuld bredde, og det opfordrede overborgmesterens afdeling til at optage forhandling med kreditforeningen om ordning af sagen — der havde været tale om både rulning og nedrivning, endog om enten taksation eller eventuel ekspropriation.

Den meget dygtige hr. Sandau, der på det område var retsforbundets drivende kraft i udvalget, gik blankt ind for dette — det er ikke til at komme uden om. Men det gør ikke noget; jeg gjorde det samme, så hr. Sandau er i godt selskab, både med mig og alle de andre medlemmer af udvalget; det er slet ikke, fordi jeg vil rive ned på hr. Sandau — tværtimod; bare retsforbundet havde mange af den slags.

Dernæst kommer jeg til det ærede medlem hr. Heising. Det ærede medlem hr. Heising sagde, at der ikke blev vedtaget noget den 23. februar 1956. Ja men så må det ærede medlem virkelig fortælle mig, hvornår det blev vedtaget og bestemt i kommunalbestyrelsen, at Østifternes Kreditforenings bygning ikke skulle rulles, men nedrives. Det lå, som jeg har sagt, i princippet sådan, at den skulle rulles eller nedrives. Det blev bestemt den 18. februar 1954. At den ikke skulle rulles, men at man endeligt besluttede sig for nedrivning, det blev sanktioneret den 23. februar 1956. Så sagde det ærede medlem hr. Heising, at der var ingen vedtagelse. Nej, en formel afstemning var der ikke, men der skete det, som jeg har sagt her, at overborgmesteren sagde: nu vil Østifterne gerne have endeligt besked. Skal der rulles eller rives ned? Og den forsamling, der i to år, medens overborgmesteren havde ført forhandlinger, intet havde hørt om sagen, fik af overborgmesteren at vide, at den nu kan sige: vi vil ikke gå med. Men det sagde forsamlingen ikke; så konstaterede formanden, at forsamlingen inklusive frk. Bjørner havde taget denne meddelelse til efterretning, og formanden opfattede det endvidere således, at han i borgerrepræsentationens før citerede forhandlinger — jeg kan det udenad, det